



Нека да започнем с най-тривиалния, но въпреки това пиперлив въпрос, който се задава на всеки автор: Защо пишете? Какво е за вас литературата: призвание, работа, хоби ..?

Пиша, защото се опитвам да осмисля и пресъздам света. Искам да запечатам това, което виждам и ми се струва интересно, и важно. Пиша, защото това е единственият начин да променя света – като създам друг, по-красив, по-истински и по-въздушен.

Работя, като...

Наблюдател на света. А в свободното време си търся работа. За

щастие не ми остава много свободно време. ;)

За последно плаках, защото...

Последно плаках на летище „София“, когато на „Заминаващи“ възрастна жена изпращаше сина и внуците си обратно за чужбина. Явно си бяха дошли за Коледа. Внуците ѝ не говореха български. „Върви, върви“, подкани го тя, като му тикна китка здравец в ръцете. „Тръгвай да не изпуснете самолета. Радвам се, че успя да се наредиш, на хубаво място“. Махаше с ръка, докато той се отдалечаваше и се смесваше с безличната тълпа, а очите ѝ се пълнеха със сълзи, които едва беше сдържала до сега. След като повече не го виждаше, се обърна и бавно тръгна към изхода. В този момент видях в далечината как синът ѝ се беше обърнал, търсеше я с поглед и махаше с ръка. В очите му проблясваха сълзи. Плаках наум и за двамата, и за всички българи, които живеем в такова време, в което, за да оцелеем и да живеем нор-



Ако имах двойник...

Той щеше да се казва Холдън Колфийлд и щяхме да работим заедно като спасители в ръжта.

мално, се налага да сме далеко от хората, които обичаме... В своя разказ „Малката домашна църква“,

Деян Енев

18.12.2013 11:32

МАЛКАТА ДОМАШНА ЦЪРКВА



В България сега се завръщат нейните деца. Идват си отблизо и отдалеч, някои за пръв път през годината, други за пръв път от години насам.

Казат, слизат от самолета, те, световните пътници, преминали през летищата на Мюнхен, Париж, Лондон и Ню Йорк, оглеждат се крадежом за посрещачи, оставяйки за сетен път изумени от мизерията на родното летище, излизат навън, хващат такси, разглеждат с любопитство пейзажа.

Пейзажът е български, сиромашии, няма какво да се пълзем. Счите им, сивинали със световните чудеси, се присвиват.

Но душата им е отпусната, лека. Въздъхват и изведнъж ясно си дават сметка защо е така. Вече са си в България.

Идващата седмица е най-важната седмица за България. През идващата седмица България си поема онзи дъх, който трябва да ѝ стигне за цяла година. Да стигне и за децата ѝ, които отново ще ѝ напуснат.

Деян Енев е описал много хубаво тази наша тъжна съдба.

Ще променя миналото си, защото...

Няма да променя миналото си, защото всичко, което ми се е случило – и положително, и отрицателно – ми е помогнало да стана човекът,

който съм днес и да възприемам света по определен начин.

Ако имах двойник...

Той щеше да се казва Холдън Колфийлд и щяхме да работим заедно като спасители в ръжта.

Не ми стига смелост за...

това да порастна. Светът на „големите“ е страшен. А на мен не ми стига смелост да призная, че вече и аз съм част от него...

Никога няма да опитам...

да променя хората.

Моята рецепта за успех е...

„Follow your bliss!“ – Joseph Campbell

Следвай своята страст, както казва Джоузеф Кембъл. Прави това, което ти доставя удоволствие, което те прави щастлив, без да мислиш дали е материално изгодно и какво ще е мнението на другите. Ако го правиш с цялото си сърце и душа, успехът е неизбежен!

На кой въпрос искате да отговорите, но никога не ви го задават?

„Какъв е смисълът на живота?“. Никога никой не ми го задава този въпрос. А, аз го задавам постоянно. Много бих искала да мога да отговоря на него.

Критиката по мой адрес я...

...че имам интимна връзка с героите си, след като ги създам ;)

Най-добрият и ценен съвет е...

Слушайте и вярвайте само на себе си. И не слушайте съвети, дори някой да ви казва, че са най-добрите и най-ценните!

Звездната болест заразна ли е?

Зависи от човека. Или си податлив на това, или не. Вярвам, че ако си истински човек, трудно можеш да възприемаш себе си като „звезда“. Ако си здраво стъпил на земята и можеш да погледнеш над себе си, нагоре към небето, ще видиш колко високо са истинските звезди.

Кои са Вашите критерии за добра литература? Какви характеристики трябва да притежава един литературен текст, за да го определите като такъв?

Добрата литература, както всяко

добро изкуство, трябва да бъде автентично и искрено. Не трябва да има опит за поза, за подражание, за да бъде непременно харесано от някого. Винаги, когато нещо е фалшиво се усеща и не доставя естетическо удоволствие на хората. Бъди честен, бъди себе си и това ще се усети, и в творбите ти.

Съвременник или класик...

Харесвам и класици, и съвременници, ако говорим за писатели. Списъкът ми от любими автори е много дълъг, но ето някои от тях:

От класиците – Чудомир, Елин Пелин, Йордан Йовков, Димитър Димов, Блага Димитрова, Атанас Далчев, Христо Смирненски, Георги Рупчев, Джеръм Д. Селинджър, Джон Стайнбек, Оскар Уайлд, Маргьорит Дюрас, Франсоаз Саяган, Андре Мороа, Владимир Набоков, Стефан Цвайг, Милан Кундера, Уилям Сароян и др.

От съвременните, ще посоча български автори, които много харесвам и уважавам, и вярвам, че един ден те ще бъдат признати за класици: Деян Енев, Бойко Ламбовски, Палми Ранчев, Красимир Дамянов, Михаил Вешим, Георги Господинов, Милен Русков, Васил

Прасков, Чавдар Ценов, Здравка Евтимова, Оля Стоянова и др.

От най-младите – Мартин Костов, Стефан Гончаров, Росен Карамфилов, Александър Байтошев, Лора Динкова, Невена Борисова, Дена Попова, Велина Минкова, Йоана Мирчева, Неор Начев и др.

Има още много, много имена на таланти автори, които пропускам. Нека не се засягат тези, които не съм споменала, но няма да ми стигнат няколко страници за изброяване на всички! :) Като цяло, мисля че в съвременната българска литература има много силни писатели и поети, които си заслужава да бъдат прочетени.

Сега или утре...

Сега. Утре е твърде далече, а и може да бъде късно. Въпреки че и „утре“ в някакъв момент ще стане „сега“, ако човек бъде достатъчно търпелив. Зависи от случая – дали трябва да се

действа сега или е по-разумно да се изчака до утре.

Бързо или утвърдително...

Утвърдително.

Какво е България?

България е моята родина, бащината къща, родителите, приятелите ми, баницата на баба ми и сладкото от вишни, лятото на Созопол, пожълтелите листа на кестените на булевард „Прага“ през септември, мириса на началото на учебната година, зимата с много сняг на Витоша, Рила или Родопите, Нова година на последния етаж на панелен блок, в краен квартал, с бенгалски огън и шампанско „Искра“. България е моето детство и моят език, което значи – всичко!

Четете ли е-книги?

Да, чета, но сякаш все още хартиените книги са повече. Но вероятно, когато един ден се сдобия с електронен четец ще чета повече електронни книги.

Продължете изречението Е-същност е... Много хубаво пространство, което отразява събитията в литературния ни живот и публикува съвременни български автори. Имаме нужда от такова място и се радвам, че съществува и се развива, въпреки трудните условия за подобни издания за изкуство.